

[Boeck-Hansen.]

givning. Det er vist ikke nogen Undtagelse ved en Lov, at man forbyder noget, der er uberettiget, og det er det, denne Lov gør; det har intet som helst med Undtagelseslovgivning at gøre.

Men den Udvalgsbehandling, vi nu har haft, har været et Eksempel paa, at den Forhandlingsvillighed, som Regeringen taler om og saa ofte har talt om i dette Efteraar, kun er en Talemaade, for den har i hvert Tilfælde ikke haft noget med Udvalgsbehandlingen at gøre. Disse Ord maa være tomme Ord, eller ogsaa maa de være fremsat af andre Hensyn end Hensyn til os, der sidder her i Tinget. Og jeg tænker mig, at de fremsættes for at berolige Befolkningen, at den ikke skal føle sig saa ængstet over den store, enevældige Magt, som Regeringen jo sidder inde med i Øjeblikket. Man maa berolige Befolkningen, for der kommer jo ogsaa en Valgdag til Foraaret, og der skal den dog ikke gerne være alt for opskræmt. Derfor taler Regeringen om Forhandlingsvillighed, men i dette Tilfælde har den i hvert Fald ikke givet sig noget som helst positivt Udslag.

Nej, det, der ønskes her, er, at Loven skal ophæves, og det er i Virkeligheden et Diktat og intet andet. Det er et Diktat over for Mindretallet, og det maa for øvrigt ogsaa være en bitter Pille for Det radikale Parti at sluge, eftersom de Radikale altid har levet højt paa et Krav om Erhvervsfrihed her i Landet og jo altid har været betænkelige, endogsaa naar Organisationerne gik ud i en Kamp og, vel at mærke, benyttede lovlige Midler. Denne Lov omhandler kun ulovlige, uberettigede Fremgangsmaader, og derfor kan man ikke forstaa, at de Radikale saa inderlig gerne vil have denne Lov ophævet. Man staar ganske uforstaaende deroverfor. Standpunktet maa være taget efter samme Linie, som Det radikale Parti fulgte, da det i Foraaret gik imod tvungen Voldgift og kun blev reddet ved, at det daværende Landstingsflertal gennemførte den; det reddede de Radikale fra enten at stemme imod Regeringen eller at være medvirkende til, at Landet kom ud i en fortvivlet økonomisk Situation.

Men det er saa mærkeligt med dette Parti, det har nok et Program, men det er lidt generende — det er ligesom i sin Tid, da man havde løse Manchetter; naar man skulde gøre noget, foretage sig et eller andet, maatte man sætte dem hen i Vindueskarmen, og paa samme Maade er det med de Radikales Program, de sætter det hen i

Vindueskarmen, naar der skal udføres noget her til Lands.

Mig forekommer det, at denne Lov har været administreret og anvendt meget hensynsfuldt; jeg kan ikke se, at der har været nogen som helst ubehagelige Virkninger af den. Og hvad er det for Domme, der har medført en saadan Afsky over for denne Lov, at den skal ophæves? Det var rart at faa det at vide, men naar den højtærede Handelsminister kommer paa Talerstolen, faar vi det vel at vide — hvis det altsaa passer den højtærede Minister at svare.

Jeg forstaaer godt Socialdemokratiets Bevæggrunde til at faa hævet denne Lov. De ønsker den jo ophævet, fordi de gennem mange Aar har ført en ikke helt ægte Agitation paa denne Lov, og nu skinner det maaske igennem, at den egentlig ikke har gjort nogen Skade, og at Agitationen derfor maa lægges væk, og derfor er det bedst at faa Loven bort. Udvalgsforhandlingen har i hvert Tilfælde ikke overbevist os om, at der ikke var forbundet nogen Fare med at ophæve Loven. Efter min Mening er det den højtærede Handelsministers Opfattelse, at hvis man ophæver denne Lov, vil eventuelle Bøder og Straffe, der er idømt efter denne Lov, bortfalde, hvis de ikke kan idømmes efter andre Lovparagraffer; det er utvivlsomt rigtigt. Men det vil jo sige, at der kan tænkes Tilfælde, hvor der kunde idømmes Bøder efter denne Lov, og som man ikke kan ramme med andre Love, og det vil altsaa betyde, at man fremtidig vil kunne gøre noget, som efter denne Lov stemples som uberettiget.

Den meget, meget store Fare ved at ophæve en Lov, der eksisterer, er netop efter min Mening dette, at man derved forskyder Befolkningens Opfattelse af, hvad der er berettiget, og hvad der er uberettiget. Jeg mener, som jeg allerede sagde ved første Behandling, at man ikke bør ophæve den, men lade Loven virke, eftersom den altid har virket retfærdigt. Paa Bornholm er den jo altsaa ikke ophævet endnu. Derimod synes den at være ophævet her i København; i hvert Fald stod der i „Berlingske Tidende“ for den 11. November d. A., at der var rejst en Sag mod otte Sadelmagere, som paa uberettiget Maade havde trængt sig ind i en Lædervarefabrik for at paavirke Arbejderne der enten til at kræve højere Løn eller til at holde op med Arbejdet, eller paa hvilken Maade de nu ønskede at Arbejderne skulde optræde. Politiet rejste en Sag imod dem, men